

VEDOKLIS PAR ILGTERMIŅA LĪGUMU IETEKMI UZ KONKURENCI

Ilgtermiņa līgumu slēgšana, par valsts resursu vai citas saimnieciskajā darbībā nozīmīgas infrastruktūras nodošanai komersantiem, pati par sevi nav aizliegta, jo tie var radīt stabilitāti un paredzamību gan ražotājiem, gan izplatītājiem. Tomēr šādi līgumi vienlaikus rada arī būtiskus konkurences tiesību riskus, jo tie var ierobežot citu tirgus dalībnieku iespējas piekļūt ierobežotam resursam vai infrastruktūrai un ilgstoši nostiprināt viena uzņēmuma priekšrocības.

1. Ilgtermiņa līgumi un godīga konkurence gadījumos, kur iesaistīts valstij vai pašvaldībai piederošs īpašums

Ilgtermiņa līgumi var būt problemātiski ne tikai privātās konkurences attiecībās starp tirgus dalībniekiem, bet arī gadījumos, kad šādus līgumus slēdz publiskas personas vai valstij piederoši uzņēmumi. Šādās situācijās piemērojams Konkurences likuma (turpmāk – KL) 14.¹ pants, kas uzliek pienākumu valsts un pašvaldību iestādēm, kā arī to kapitālsabiedrībām, darbojoties tirgū, ievērot konkurences neitralitāti. Tas nozīmē, ka valsts iestādēm un pašvaldībām, rīkojoties tirgū, jānodrošina vienlīdzīga piekļuve visiem tirgus dalībniekiem un nedrīkst piešķirt vienam tirgus dalībniekam priekšrocības bez atklāta un caurskatāma atlases procesa. Ja publiska persona noslēdz ilgtermiņa līgumu ar konkrētu piegādātāju, nerīkojot konkursa procedūru, tā rīcība var tikt kvalificēta kā selektīva priekšrocība.

Minētais nozīmē, ka publiska persona vai tās kapitālsabiedrība:

- nevar ar saviem resursiem atbalstīt vienu tirgus dalībnieku uz citu rēķina,
- nevar noslēgt darījumu pēc būtības “ārpus tirgus” nosacījumiem (bez atklātas konkurences vai tirgus cenu pārbaudes),
- un nedrīkst aizslēgt tirgu ar tādiem līgumiem, kas ilgstoši liedz citiem piekļūt tirgum.

KL 14.¹ panta pirmās daļas pirmais punkts skaidri nosaka aizliegumu publiskai personai vai tās kapitālsabiedrībai diskriminēt tirgus dalībniekus, radot tiem atšķirīgus konkurences apstākļus. Šis aizliegums prasa, lai ciktāl apstākļi ir salīdzināmi un nav pamatojuma atšķirīgai attieksmei, pret privātām kapitālsabiedrībām tiktu nodrošināta vienlīdzīga attieksme, neradot kādai no tām nepamatotas priekšrocības.¹

Piemēram, pašvaldībai uz 30 gadiem, kas vērtējams kā ļoti ilgs laiks, iznomājot zemes gabalu derīgo izrakteņu iegūšanai vienam tirgus dalībniekam, tai skaitā lemjot par nomas maksas noteikšanu bez tirgus izpētes vai citu tirgus dalībnieku aptaujas, līguma ieguvējs varēja iegūt granti par cenu, kas neatbilst tirgus cenai. Tādā veidā šim tirgus dalībniekam tika radītas nepamatotas tirgus priekšrocības salīdzinājumā ar citiem tirgus dalībniekiem, kuriem nebija iespējams piekļūt šādam ilgtermiņa līgumam ar nosacījumiem, kas neatbilst tirgum.

Līdzīgi secinājumi izdarāmi arī gadījumos, kur valsts vai pašvaldības resurss tiek nodots ilgtermiņā vairākām sabiedrībām, ja process nav bijis atklāts, piekļuve nav nodrošināta visiem

¹ Konkurences neitralitātes vadlīnijas.
<https://www.kp.gov.lv/lv/media/1147/download?attachment>.

vienlīdzīgi, kā arī līgumi satur nosacījumus, kas nav atbilstoši tirgum vai par tādiem kļuvuši laika gaitā.

Ilgtermiņa līgumu ietekme uz konkurenci

Ilgtermiņa līgumi ar publisko personu vai tās kapitālsabiedrību var radīt ilgstošas sekas tirgus struktūrā un konkurences dinamikā. Pat ja līgums sākotnēji šķiet tehniski korekts, ilgtermiņa raksturs var radīt vairākas problēmas:

- tirgus bloķēšanu;
- selektīvu priekšrocību nostiprināšanu;
- ienākšanas barjeras jauniem tirgus dalībniekiem;
- inovāciju un investīciju kavēšanu;
- ekonomiskas priekšrocības atsevišķam tirgus dalībniekam un tirgus deformāciju.

Līgums, kurš nodrošina piekļuvi resursiem vai infrastruktūrai uz daudziem gadiem vienam (vai vairākiem) tirgus dalībniekiem, ierobežo citu tirgus dalībnieku piekļuvi tiem un secīgi – iespējas piedalīties tirgū. Šādā veidā ilgtermiņā slēdzot līgumus ar vienu (vai vairākiem) tirgus dalībniekiem, tirgus var tikt pilnībā slēgts citiem tirgus dalībniekiem, liedzot jauniem tirgus dalībniekiem ienākšanu tirgū vai būtiski to apgrūtinot.

Tāpat līguma ieguvējs nodrošinās, ka tam tiek garantēta ieņēmumu plūsma neatkarīgi no tirgus apstākļiem, jo citiem tirgus dalībniekiem ir jāpakļaujas tirgus noteikumiem, kamēr ilgtermiņa līguma ieguvējam pastāv atšķirīgi nosacījumi. Tas savukārt var samazināt šī uzņēmuma motivāciju uzlabot savu efektivitāti, optimizēt izmaksas vai attīstīt inovācijas, kas parasti rodas spēcīgas konkurences apstākļos.

Apstākļos, kur ilgtermiņā kādam tirgus dalībniekam ir piešķirtas priekšrocības un jauniem tirgus dalībniekiem jau tāpat ir sarežģīti ienākt tirgū, kā būtiska barjera būs arī tas, ka ilgtermiņa līguma ieguvējam ir ekonomiskas priekšrocības attiecībā pret citiem tirgus dalībniekiem un jauniem tirgus dalībniekiem. Tādā veidā tiek deformēts tirgus, ilgtermiņa līguma ieguvējam visdrīzāk ar gadiem arvien spēcīgāk nostiprinot savas pozīcijas tirgū, kamēr citi tirgus dalībnieki vai nu ir spiesti tirgu pamest, vai tie ir ievērojami vājāki. Tas savukārt ilgtermiņā nozīmē, ka arī pēc šāda ilgtermiņa līguma termiņa beigām var nebūt pietiekami daudz vai efektīvu konkurentu, kuri arī godīgā ceļā būtu spējīgi "cīnīties" par vietu tirgū.

Kā spilgts piemērs Konkurences padomes praksē šim ir atkritumu apsaimniekošana. Konkurences padome ilgstoši ir norādījusi uz problēmām atkritumu apsaimniekošanā, normatīvajam regulējumam ļaujot pašvaldībām diezgan brīvi pieņemt lēmumus šajā jautājumā, tostarp tādus, kas pilnībā neatbilst godīgai un vienlīdzīgai konkurencei, konkurenci kropļojot. Kā kulminācija šim vērtējams brīdis, kad Rīgas pilsētas pašvaldība bija izlēmusi publiskās privātās partnerības ceļā noslēgt līgumu par atkritumu apsaimniekošanu ar vienu tirgus dalībnieku par visu Rīgas pašvaldības sadzīves atkritumu apsaimniekošanu uz 20 gadiem. Konkurences padome saskatīja, ka, tā kā Rīga ir lielākais atkritumu apsaimniekošanas reģions Latvijā un, nododot visu šo apjomu apsaimniekošanā vienam tirgus dalībniekam, tiktu ietekmēta konkurences struktūra un vairākus pakalpojuma sniedzējus izslēdzot no tirgus, bet pēc 20 gadiem visdrīzāk tirgū vairs nebūtu tādu tirgus dalībnieku, kuri varētu konkurēt ar esošo tirgus dalībnieku, tādā veidā ilgtermiņā pilnībā iznīcinot konkurenci atkritumu apsaimniekošanas tirgū Rīgā.²

² Skat. Konkurences padomes 09.09.2019. lēmums lietā "Par Līguma par Eiropas Savienības darbību 102. pantā noteiktā aizlieguma pārkāpumu SIA "Getliņi EKO" un Rīgas pilsētas pašvaldības darbības",

Jāatzīmē, ka ilgtermiņa līgumi kā tādi nav aizliegti - problēmas rodas tikai tad, ja līguma nosacījumi nodrošina konkrētam tirgus dalībniekam (vai dalībniekiem) nepamatotu priekšrocību vai ierobežo citu dalībnieku piekļuvi tirgum. Arī iepriekš minētajā piemērā par atkritumu apsaimniekošanu Konkurences padome ņēma vērā arī to, ka kopumā paredzētais atkritumu apsaimniekošanas veids un plāns paredzēja nozīmīgus ieguldījumus, tomēr tie neatsvēra tik būtisku konkurences kropļojumu.³

2. KL Ilgtermiņa līgumi kā prettiesisks valsts atbalsts

Līguma par Eiropas Savienības darbību 107. pants paredz, ka par atbalstu uzskatāms jebkurš pasākums, kas piešķir tirgus dalībniekam ekonomisku priekšrocību, tiek finansēts no valsts resursiem, ir selektīvs un var kropļot konkurenci, ietekmējot tirdzniecību starp dalībvalstīm. Ilgtermiņa līgumi publiskajā sektorā bieži vien satur šīs pazīmes, jo tie garantē vienam tirgus dalībniekam stabilu pieprasījumu un izslēdz konkurentus no piekļuves tirgum.

Būtisks atskaites punkts šajā jomā ir *Altmark* spriedums, kur Eiropas Savienības tiesa noteica četrus kritērijus, kuru izpildes gadījumā sabiedriskā pakalpojuma kompensācija nav uzskatāma par prettiesisku valsts atbalstu:

- 1) pakalpojuma sniedzējam ir jābūt faktiski uzdots nodrošināt skaidri definētu sabiedrisko pakalpojumu.
- 2) iepriekš jānosaka objektīvi un caurspīdīgi parametri, kas ļauj aprēķināt kompensācijas apmēru.
- 3) kompensācijai nedrīkst pārsniegt izmaksas, kas nepieciešamas pakalpojuma sniegšanai, ņemot vērā saprātīgu peļņu.
- 4) ja nav rīkots atklāts konkurss, kompensācijas līmenis jāpamato ar efektīva un labi pārvaldīta tirgus dalībnieka izmaksām.⁴

Šie kritēriji nozīmē, ka ilgtermiņa līgumi ar publisku iestādi bez konkursa un bez tirgus salīdzināšanas mehānismiem visdrīzāk neatbilst *Altmark* nosacījumiem un tiks kvalificēti kā prettiesisks valsts atbalsts. Norādāms gan, ka minētie kritēriji piemērojami vienīgi gadījumos, kad tie attiecināmi uz kompensāciju par sabiedriskā pakalpojuma (Latvijā – vispārējās tautsaimniecības nozīmes pakalpojums) sniegšanu.

Ungārijas ilgtermiņa elektroenerģijas pirkuma līgumi ir labs piemērs tam, kā valsts slēgti līgumi var kropļot konkurenci. Komisija konstatēja, ka šie līgumi paredzēja garantētus ieņēmumus noteiktām spēkstacijām uz ilgiem gadiem, neatkarīgi no tirgus konjunktūras un konkurences spiediena. Tas radīja situāciju, kur konkurenti nevarēja piedāvāt savus pakalpojumus par konkurētspējīgiem nosacījumiem, jo tirgus būtībā bija rezervēts līgumos paredzētajiem tirgus dalībniekiem. Rezultātā šādi līgumi tika atzīti par prettiesisku atbalstu, un Ungārijai bija jāatgūst pārmaksātās summas. Šis piemērs ilustrē, kā valsts rīcība ar ilgtermiņa saistībām var novest pie nopietna tirgus kropļojuma.⁵

106. punkts.

https://lemumi.kp.gov.lv/files/documents/20190909_KP_Interim%20measures.pdf.

³ Turpat, 174. rindkopa.

⁴ Eiropas Savienības tiesas 24.07.2003. spriedums lietā Nr. C-280/00, *Altmark*, 95. punkts. Pieejams: <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?jsessionid=F75DDA24273BE0B4E10B65A6300C4469?text=&docid=48533&pageIndex=0&doclang=LV&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=24087276>.

⁵ Eiropas Komisijas 04.06.2008. lēmums lietā Nr. C 41/05. Pieejams: <https://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2009:225:0053:0103:LV:PDF>.

Tātad ir vairāki kritēriji valsts atbalsta tiesiskuma izvērtējumam, pirmkārt, nozīmīgs ir līguma ilgums – jo ilgākam laikam tiek garantētas piegādes vai pieprasījums, jo lielāks ir tirgus aizslēgšanas risks. Otrkārt, nozīme ir atlases procedūrai – ja tā nav atklāta un nediskriminējoša, pastāv selektivitāte. Treškārt, jāvērtē finansiālā priekšrocība – ja tirgus dalībnieks gūst drošu peļņu neatkarīgi no tirgus apstākļiem, tas nozīmē pārmērīgu labumu. Ceturtkārt, jāizvērtē ietekme uz konkurenci – ja citiem tirgus dalībniekiem tiek liegta iespēja piedalīties tirgū, konkurence ir kropļota.

Kopsavilkumā var secināt, ka ilgtermiņa līgumi, kurus slēdz publiskas personas vai valsts kontrolēti tirgus dalībnieki, rada augstu risku tikt kvalificētiem kā prettiesisks valsts atbalsts, ja tie netiek piešķirti caur atklātu konkursu, vai neatbilst *Altmark* kritērijiem. Tas ir īpaši aktuāli Latvijā, kur pašvaldības tradicionāli noslēgušas ilgstošas koncesijas ar vieniem pakalpojumu sniedzējiem. Lai mazinātu riskus, ieteicams nodrošināt, ka šādi līgumi ir ierobežoti laikā, tiek piešķirti ar caurskatāmu procedūru un nesatur pārmērīgas priekšrocības.

3. Ilgtermiņa līgumi dominējošā stāvokļa ļaunprātīgas izmantošanas kontekstā

Ilgtermiņa līgumi var radīt konkurences un tirgus vides kropļojumus ne tikai gadījumos, kur iesaistīts publiskas personas vai tās kapitālsabiedrības īpašums, bet arī gadījumos, kad tirgus dalībnieks (kā privāta, tā publiska kapitālsabiedrība) atrodas dominējošā stāvoklī kādā tirgū un slēdz ilgtermiņa līgumus ar klientiem vai piegādātājiem.

KL 13. panta pirmās daļas 5. punkts aizliedz dominējošā stāvoklī esošam tirgus dalībniekam⁶ piemērot nevienādus noteikumus ekvivalentos darījumos ar citu tirgus dalībnieku, radot tam konkurences ziņā nelabvēlīgākus apstākļus. Proti, šādā gadījumā pārkāpuma būtība izriet no nevienādiem noteikumiem, tomēr gadījumā, ja nevienādie noteikumi tiek noteikti ar ilgtermiņa līgumu, tas var radīt būtiskāku konkurences izkropļojumu.

Piemēram, dominējošam tirgus dalībniekam noslēdzot ilgtermiņa līgumus ar atsevišķiem tirgus dalībniekiem, kas paredz tiem izdevīgākus noteikumus iepirkt precī vai pakalpojumu rada konkurences kropļošanu. Šajā gadījumā konkurences kropļojums var rasties vertikāli zemāk esošajā tirgū. Ilgtermiņa līguma partneri – kas ir preces vai pakalpojuma uzturētāji – tiek nostādīti labvēlīgākā stāvoklī nekā to konkurenti, ar kuriem nav noslēgts ilgtermiņa līgums. Tas rada t.s. “vertikālās diskriminācijas” risku, kad līguma slēgšana ar dominējošu piegādātāju pati par sevi kļūst par konkurences priekšrocības avotu mazumtirdzniecībā vai citā saistītā tirgū.

Šāda ietekme spilgti parādījās *Coca-Cola* lietā, kur Komisija konstatēja, ka tirgus dalībnieks, noslēdzot ilgtermiņa līgumus HoReCa segmentā un ar mazumtirgotājiem, nodrošināja šo partneru lojalitāti, savukārt konkurentu produktiem bija ļoti ierobežotas iespējas nokļūt līdz patērētājiem. Ekskluzivitātes saistības un ilga termiņa nozīmēja, ka HoReCa tirgus dalībnieki, kas sadarbojās ar Coca-Cola, guva stabilitāti, labākus piegādes nosacījumus un drošu atbalstu no dominējošā piegādātāja, bet citi tirgus dalībnieki – piemēram, kafejnīcas vai veikali, kas izvēlējās sadarboties ar mazāk pazīstamiem ražotājiem –

⁶ Dominējošs stāvoklis tiek konstatēts, ja tirgus dalībniekam ir tāda tirgus vara, kas ļauj tam rīkoties neatkarīgi no konkurentiem un patērētājiem. Parasti tas nozīmē, ka tirgus dalībnieks kontrolē būtisku tirgus daļu un konkurentiem ir ierobežotas iespējas ienākt tirgū vai paplašināties. Dominējoša stāvokļa konstatēšanai nozīmīga ir arī pieeja nozīmīgām tehnoloģijām vai infrastruktūras kontrole, kas citiem tirgus dalībniekiem ir grūti aizstājama.

nonāca sliktākā konkurences situācijā. Komisijas lēmums paredzēja, ka Coca-Cola jāatceļ šādi noteikumi un jānodrošina arī konkurentu preču pieejamība, lai līdzsvarotu partneru iespējas.⁷

Līdzīga problemātika vērojama enerģētikas nozarē. *BEH Gas* lietā Bulgārijas valsts uzņēmuma ilgtermiņa līgumi ar noteiktiem klientiem par piegādēm un jaudu rezervāciju nodrošināja šo klientu piekļuvi resursiem, kamēr konkurentu apgādātie klienti palika neizdevīgā stāvoklī. Citiem vārdiem – ne tikai dominējošais piegādātājs nostiprināja savu varu, bet arī līguma partneri guva priekšrocību, jo viņiem bija droša piekļuve resursiem, kamēr citiem šāda iespēja tika liegta. Šāda “izvēlēto partneru” nostiprināšana kropļo konkurenci blakus tirgos, un ir kvalificējama kā dominējoša stāvokļa ļaunprātīga izmantošana.⁸

Arī Latvijas praksē Konkurences padome ir izvērtējusi ilgtermiņa līgumu ietekmi, piemēram, 2017. gada lēmumā par SIA “Maxima Latvija” nomas tiesību iegūšanu tirdzniecības centrā “Domina Shopping”. KP norādīja, ka multifunkcionālos iepirkšanās centros ar t.s. enkurnomniekiem parasti tiek slēgti ilgtermiņa nomas līgumi, kas ir nozares standarts un būtiski ierobežo telpu pieejamību citiem tirgus dalībniekiem. KP secināja, ka šāda prakse faktiski nozīmē augstas ieejas barjeras un dod jau esošajiem enkurnomniekiem – tostarp lielajiem mazumtirdzniecības tīkliem – būtisku konkurences priekšrocību, jo to pozīcijas šādos centros ir gandrīz nemainīgas. Tādējādi ilgtermiņa līgumi šajā kontekstā rada tirgus aizslēgšanas risku un samazina citu tirgotāju iespējas iekļūt tirgū.⁹

No minētās prakses secināms, ka ilgtermiņa līgumu izvērtēšanā nav pietiekami skatīties tikai uz dominējošā tirgus dalībnieka tirgus daļas nostiprināšanu. Būtiska ir arī sekundārā ietekme uz līguma partneriem un to konkurentiem. Ja vieni partneri iegūst drošu piegāžu pieejamību, cenu priekšrocības un lojalitātes bonusus, bet citiem šādas iespējas nav, konkurences kropļojums ir vēl plašāks. Tas ietekmē ne tikai ražotāju līmeni, bet arī izplatīšanas, mazumtirdzniecības un patērētāju tirgus. Tādēļ gan Eiropas Komisija, gan Konkurences padomes praksē ilgtermiņa līgumi tiek vērtēti kompleksi – kā instruments, kas vienlaikus var nostiprināt dominējošo tirgus dalībnieku un deformēt konkurences nosacījumus līgumslēdzēju pusē.

Vienlaikus jāatzīst, ka ne visi ilgtermiņa līgumi automātiski ir aizliegti. Eiropas Komisija ir norādījusi, ka pastāv objektīvi apstākļi, kas var attaisnot garākas saistības, piemēram, liela mēroga investīciju projekti, kur nepieciešams laiks investīciju atpelnīšanai.^[5] Tomēr šādā gadījumā dominējošam tirgus dalībniekam ir jāspēj pierādīt, ka līguma ilgums ir samērīgs un nepieciešams. Tāpat iespējams izmantot tādus mehānismus kā līguma pārskatīšana vai iespēja klientam to izbeigt pēc noteikta laika perioda, kas mazina tirgus noslēgšanas risku.

Eiropas Komisijas un Latvijas Konkurences padomes prakse rāda, ka šādi līgumi tiek vērtēti ļoti kritiski un var novest pie konstatējuma par pārkāpumu, ja nav pietiekama ekonomiska pamatojuma vai ja tie pārmērīgi ierobežo konkurenci. Līdz ar to tirgus dalībniekam dominējošā stāvoklī jābūt īpaši piesardzīgiem, noslēdzot ilgtermiņa līgumus, un

⁷ Eiropas Komisijas 22.06.2005. lēmums lietā Nr. COMP/39.116, *Coca-Cola*. Pieejams: https://ec.europa.eu/competition/antitrust/cases/dec_docs/39116/39116_5_6.pdf.

⁸ Eiropas Komisijas 17.12.2018. lēmums lietā Nr. AT.39849, *BEH Gas*. Pieejams: https://ec.europa.eu/competition/antitrust/cases/dec_docs/39849/39849_2692_4.pdf.

⁹ Konkurences padomes 13.04.2017. lēmums lietā Nr. KL\5-4\17\2, 75. punkts. Pieejams: <https://www.vestnesis.lv/op/2017/89.25>.

[5] Eiropas Komisijas paziņojums Nr. 2022/C 248/01 “Pamatnostādnes vertikālo ierobežojumu jomā”, 2022/C 248/01, 316. punkts. Pieejams: [https://eur-lex.europa.eu/legal-content/LV/TXT/HTML/?uri=CELEX:52022XC0630\(01\)](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/LV/TXT/HTML/?uri=CELEX:52022XC0630(01)).

jāizvērtē to potenciālā ietekme uz tirgus struktūru, lai izvairītos no pārkāpuma konstatēšanas un no ar to saistītajām sekām – soda naudām, saistību uzlikšanas vai līgumu atcelšanas.

4. Akciju sabiedrība "Latvijas valsts meži" ilgtermiņa mežistrādes līgumi

Diskusijas par AS "Latvijas valsts meži" (turpmāk – LVM) praksi slēgt ilgtermiņa mežistrādes un koksnes piegādes līgumus ar noteiktiem tirgus dalībniekiem pirmšķietami rada pazīmes, ka šāds regulējums var saturēt prettiesiska valsts atbalsta elementus. Uz to publiski norādījusi arī Konkurences padome.¹⁰ LVM apsaimnieko nozīmīgu daļu valsts mežu un tā rīcībā ir ievērojami resursi, kuru piešķiršana atsevišķiem tirgus dalībniekiem var radīt priekšrocības salīdzinājumā ar konkurentiem, kas resursus iegūst tikai izsolēs.

Šo līgumu turpināšana nodrošina atsevišķiem tirgus dalībniekiem selektīvu priekšrocību – garantētu un ilgstošu piekļuvi valsts resursiem uz nosacījumiem, kas nav pieejami citiem tirgus dalībniekiem. Tā rezultātā tiek kropļota konkurence gan resursa piegādes tirgū, gan koksnes pārstrādes nozarē, jo tirgus dalībnieki ar šādu priekšrocību atrodas ievērojami labākā pozīcijā nekā tie, kas spiesti resursus iegādāties izsolēs.

Tāpēc ilgtermiņa mežistrādes līgumus Konkurences padome šobrīd, visticamāk, kvalificētu kā konkurences neitralitātes pārkāpumu KL 14.¹ panta izpratnē, radot atsevišķiem tirgus dalībniekiem konkurences priekšrocības.

¹⁰ I. Jaunalksne, KP: "Latvijas valsts meži" ilgtermiņa līgumi neatbilst konkurences neitralitātes regulējumam. Pieejams: <https://tv3.lv/zinas/latvija/neka-personiga/kp-latvijas-valsts-mezi-ilgtermiņa-līgumi-neatbilst-konkurences-neitralitātes-regulejumam/>.